

ת"פ 39240/07/14 - מדינת ישראל נגד י' ת'

בית משפט השלום בירושלים

27 אוקטובר 2014

ת"פ 39240-07-14 מדינת ישראל נ' ת'(עציר)

בפני	כב' השופטת דנה כהן-לקח
בעניין:	מדינת ישראל
נגד	
י' ת' (עציר)	הנאשם

גזר דין

רקע

1. ביום 21.10.2014 הורשע הנאשם על-פי הודאתו, בעבירות אשר יוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק) (עבירה אחת); היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין (עבירה אחת); חבלה במזיד ברכב לפי סעיף 413 לחוק (שלוש עבירות); הכשלת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק (עבירה אחת); ובריחה ממשמורת חוקית לפי סעיף 257(2) לחוק (עבירה אחת).

כתב-האישום המתוקן מחזיק ארבעה אישומים (זאת לאחר שהאישום הראשון בכתב-האישום המקורי, נמחק). בהתאם לנטען באישום השני לכתב-האישום המתוקן, ביום 13.7.2014, בסמוך לשעה 19:35, ברחוב הלוי בירושלים, הנאשם בעט בדלת הקדמית של רכב מסוג רנו-קלאו אשר ניצב במקום. בעל הרכב (להלן: המתלונן) שאל את הנאשם: "למה אתה עושה את זה?". אז התקרב הנאשם למתלונן, אמר לו: "מה הבעיה שלך" וסטר לו בפניו, תוך שהוא גורם למשקפיו של המתלונן ליפול מפניו. לבסוף, דרך הנאשם על משקפי המתלונן אשר נפלו, וניפץ אותם. במסגרת אישום זה, יוחסו לנאשם עבירות של חבלה במזיד ברכב, תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד.

בהתאם לנטען באישום השלישי לכתב-האישום המתוקן, ביום 13.7.2014, בסמוך לשעה 19:40, בצומת הרחובות אפרסמון ומור בירושלים, חבל הנאשם במזיד ברכב. באותן נסיבות, ובהמשך לאירועים נשוא האישום השני לכתב-האישום המתוקן, הגיע הנאשם לצומת הנ"ל כשבדיו מקל עץ. בשלב זה, הגיע למקום בנסיעה אוטובוס 'אגד'. הנאשם נעמד באמצע הכביש, וחסם את נסיעת האוטובוס כך שזה נאלץ לבלום את נסיעתו לחלוטין. בהמשך לכך, זרק הנאשם את המקל שהיה בידו לעבר השמשה הקדמית של האוטובוס. כתוצאה ממעשה זה, התנפצה שמשת החלון. בהמשך, התקדם הנאשם לכיוון האוטובוס והלם בו שוב באמצעות המקל. במסגרת אישום זה, יוחסה לנאשם עבירה של חבלה במזיד ברכב.

בהתאם לנטען באישום הרביעי לכתב-האישום המתוקן, ביום 13.7.2014, בסמוך לשעה 19:45, ברחוב האפרסמון בירושלים, חבל הנאשם במזיד ברכב משטרה. באותן נסיבות, ובהמשך לאירועים המתוארים לעיל, המשיך הנאשם במסעו והגיע בסמוך לרכב משטרת שחנה במקום. כאשר זיהה הנאשם כי מדובר ברכב משטרת, אחז בידו אבן וזרק אותה לעבר השמשה הקדמית של הרכב. כתוצאה ממעשי הנאשם, התנפצה השמשה הקדמית של הרכב. בשלב זה הגיע כוח שיטור למקום, אשר הבחין בנאשם. אנשי הכוח הזדהו וקראו לנאשם לעצור, ואז נמלט הנאשם מן המקום. לאחר מספר דקות, נתפס הנאשם על-ידי כוח השיטור בקרבת מקום. במסגרת אישום זה, יוחסה לנאשם עבירה של חבלה במזיד ברכב וכן עבירה של הכשלת שוטר.

בהתאם לנטען באישום החמישי לכתב-האישום המתוקן, בעקבות המתואר לעיל הנאשם נעצר. ביום 17.7.2014 הובא הנאשם בפני כב' השופטת תמר בר-אשר במסגרת הליך מ"י 25009-07-14. בהתאם להסכמת הצדדים, הורתה השופטת בר-אשר כי הנאשם יישלח למחלקה הפסיכיאטרית בבית-החולים הרצוג, לשם עריכת חוות-דעת לעניין אחריותו וכשירותו לעמוד לדין. בהמשכו של אותו היום, בסמוך לשעה 17:00, בשעת הפסקת סיגריה בחצר בית-החולים, דילג הנאשם מעל גדרות המקיפות את המקום ונמלט. הנאשם נסע לתל-אביב וביום 20.7.2014, בסמוך לשעה 07:45 הגיע לבית-אמו. משזו הזעיקה משטרה למקום, הגיעו שוטרים לבית ועצרו את הנאשם. במסגרת אישום זה, יוחסה לנאשם עבירה של בריחה ממשמורת חוקית.

בכל אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירות שיוחסו לו כמפורט בראשית הדברים. יוער כי הסדר-הטיעון בין הצדדים לא כלל הסכמה לעניין העונש, וכל צד נותר חופשי בטיעונו.

חוות-הדעת הפסיכיאטרית בעניינו של הנאשם

2. למען שלמות התמונה, אני רואה לציין כי סגן הפסיכיאטר המחוזי בחוות-דעתו מיום 29.7.2014, מצא כי הנאשם כשיר לעמוד לדין ואחראי למעשיו. מחוות-הדעת עולה כי הנאשם הינו כבן 30, מתגורר עם אמו וטרם מעצרו לא עבד. הנאשם בעל תעודת בגרות חלקית, סיים שירות צבאי מלא, ולאחר מכן עבד לאורך השנים בעבודות מזדמנות שונות. לדברי הנאשם, מעולם לא היה בטיפול פסיכיאטרי. סגן הפסיכיאטר המחוזי ציין בחוות-דעתו כי למרות שבבדיקה ראשונית עלה חשד לפסיכוזה, נראה כי הנאשם היה תחת שימוש בסמים, ומכל מקום הנאשם כשיר לעמוד לדין והיה אחראי למעשיו בעת ביצועם.

בדיון שנערך לפניי ביום 14.9.2014 הודיע הסנגור כי ההגנה אינה חולקת על מסקנת חוות-הדעת הפסיכיאטרית, וכי הנאשם אינו מעוניין בהגשת חוות-דעת פסיכיאטרית אחרת.

טיעוני הצדדים לעונש

3. המאשימה עמדה על חומרת מכלול מעשיו של הנאשם ועל הערכים שנפגעו בגינם. לגישת המאשימה, שלושת האישומים הראשונים בכתב-האישום המתוקן (אישומים שני, שלישי ורביעי) מהווים אירוע כולל אחד. לגישת המאשימה, מתחם העונש ההולם בגין שלושת האישומים הנ"ל, נע מ-10 ל-24 חודשי מאסר בפועל. אשר לאישום החמישי -

המאשימה ראתה בו אירוע נפרד וטענה כי מתחם העונש ההולם לגביו נע ממאסר קצר בפועל ועד 5 חודשי מאסר בפועל. בהתחשב במכלול השיקולים בעניינו של הנאשם, עתרה המאשימה להשית עליו עונש של 15 חודשי מאסר בפועל בגין האישומים השני, השלישי והרביעי כמכלול; וכן 3 חודשי מאסר בפועל בגין האישום החמישי - סה"כ 18 חודשי מאסר בפועל. כמו כן, עתרה המאשימה למאסר מותנה וכן פיצוי למתלוננים באישומים השני, השלישי והרביעי.

מנגד, טען בא-כוח הנאשם כי יש לקבוע במקרה דנן מתחם ענישה הולמת לכלל האירועים נשוא כתב-האישום. לגישת הסנגור, אישומים שני, שלישי ורביעי מהווים רצף של אירועים שהתרחשו מסיבה בלתי מובנית, ככל הנראה על רקע מתחים שחווה הנאשם בביתו. האישום החמישי בוצע לדברי הסנגור על רקע אשפוז הנאשם לפי הוראת פסיכיאטר מחוזי, ובריחת הנאשם משם. לדברי הנאשם בחקירתו, הוא ברח משם כי חשש להשתגע. לגישת הסנגור, כל האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן מהווים אירוע כולל אחד, שמתחם העונש ההולם בגינו נע מעבודות שירות ועד מאסר קצר בפועל. נוכח מכלול הנסיבות לקולא עליהן עמד בטיעונו, עתר הסנגור להסתפק בימי מעצרו של הנאשם עד כה (למעלה משלושה חודשים). הסנגור אף עתר להימנע מהשתתפות פיצוי על הנאשם.

ריבוי עבירות - הערה מקדימה

4. הנאשם הורשע במספר עבירות במסגרת ארבעת האישומים הנכללים בכתב-האישום המתוקן. נוכח ריבוי העבירות בהן הורשע הנאשם, יש להכריע האם מדובר במספר אירועים באופן המחייב קביעת מתחם ענישה הולמת נפרד לכל אחד מהם, אם לאו (ראו: סעיף 40ג לחוק העונשין).

5. האישום החמישי לכתב-האישום המתוקן שעניינו בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית, הינו בבירור אירוע נפרד מהאישומים שקדמו לו. כך הוא הדבר, בשים לב לכך שמבחינה מהותית מדובר בעבירה שונה ביחס לעבירות שנכללות באישומים האחרים; וכן בשים לב לכך שמבחינה כרונולוגית, העבירה של בריחה ממשמורת חוקית בוצעה מספר ימים לאחר יתר העבירות נשוא כתב-האישום המתוקן.

6. בכל הנוגע לשלושת האישומים הראשונים לכתב-האישום המתוקן (אישומים שני, שלישי ורביעי) - ניתן לכאורה לטעון (וכך אמנם טוענת המאשימה) שיש לראותם כאירוע כולל אחד, שכן בשלושת האישומים נכללת עבירה של חבלה במזיד ברכב. בנוסף, מעשי העבירות נשוא אישומים אלה, בוצעו בסמיכות זמנים רבה (הפרש של דקות בודדות זה מזה).

בלא להתעלם מן הטיעונים האמורים, אני סבורה כי יש לראות בכל אחד מהאישומים השני, השלישי והרביעי לכתב-האישום המתוקן, אירוע נפרד לצורך קביעתם של מתחמי ענישה הולמים. כך הוא הדבר, נוכח חומרת המעשים בכל אישום כשלעצמו, תוך פגיעה במתלונן שונה בכל פעם; וכן בשים לב לכך שאין זהות בין האישומים מבחינת אופי המעשים, העבירות הנוספות שבביצוען הורשע הנאשם במסגרת כל אישום, מלבד העבירה של חבלה במזיד ברכב, וכן הערכים המוגנים המונחים בבסיס אותן העבירות (ראו והשוו: העמדה שהביע בית-המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ג (חי') 33705-05-13 מדינת ישראל נ' נימר (2.6.2013) וכן הרע"פ שהוגש בעקבותיו: רע"פ 4522/13 נימר נ' מדינת ישראל (16.7.2013)).

7. סיכומם של דברים; אני סבורה כי כל אחד מארבעת האישומים נשוא כתב-האישום המתוקן, מהווה אירוע נפרד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת. לצד זאת, אני רואה לקבוע כי נוכח סמיכות הזמנים הרבה בה בוצעו העבירות נשוא האישומים השני, השלישי והרביעי; וכן נוכח העובדה שאותן עבירות היוו את הרקע לביצוע עבירת הבריחה ממשמורת חוקית נשוא האישום החמישי מספר ימים לאחר מכן; יש מקום לגזור על הנאשם עונש כולל בגין כל ארבעת האישומים, כאמור בסעיף 40(ג) (ב) לחוק העונשין.

מתחמי הענישה ההולמת

8. בהתאם לסעיף 40(ג) (א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחמי הענישה ההולמת את מעשי העבירות בגין הורשע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

וזו תהיה דרך הילוכי בקביעת מתחמי הענישה ההולמת בתיק זה: אפתח בניתוח האישומים השני, השלישי והרביעי לכתב-האישום המתוקן. תחילה, אבחן את הערכים המוגנים שנפגעו בגין העבירות בהן הורשע הנאשם בכל אחד משלושת האישומים האמורים, וכן את נסיבות ביצוע העבירות בכל אחד מאישומים אלה. בהמשך, אבחן את מדיניות הענישה הנהוגה לגבי כל אחת מן העבירות נשוא האישומים הנ"ל. לבסוף, אקבע את מתחמי הענישה ההולמת לגבי כל אחד משלושת האישומים האמורים. בשלב הבא, בהתאם לאותו מתווה, אפנה לקבוע את מתחם העונש ההולם לגבי העבירה של בריחה ממשמורת חוקית נשוא האישום החמישי לכתב-האישום המתוקן. בתום קביעת מתחמי הענישה ההולמת, אפנה לגזירת העונש המתאים לנאשם שלפניי.

9. אשר לאירוע נשוא האישום השני לכתב-האישום המתוקן - במסגרת אישום זה הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של חבלה במזיד ברכב, היזק לרכוש במזיד ותקיפה סתם. **הערכים המוגנים המונחים בבסיס עבירות אלה** עניינם בשמירה על שלמות הגוף, תחושת הביטחון האישי ושלמות הנפש; וכן הגנה על הקניין הפרטי, בדגש על הגנה על כלי-רכב וזאת מפאת ערכם וחשיבותם לתפקוד היום-יומי (בעניין האחרון ראו: רע"פ 6800/13 קסטיאל נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (26.11.2013)). בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** באישום זה מלמדת כי מדובר באירוע חמור, אשר החל כאשר הנאשם בעט ללא סיבה ממשית בדלת רכבו של המתלון, שהיה עובר-אורח תמים שהנאשם נתקל בו בדרכו. משביקש המתלון לברר את פשר התנהגותו של הנאשם, סטר הנאשם בפניו של המתלון וגרם להפלת משקפיו ארצה. אם לא די בכך, הנאשם המשיך בהתנהגותו הבריונית, דרך על משקפיו של המתלון וניפץ אותם. אמת, מעובדות כתב-האישום המתוקן עולה לכאורה שלמעשים האמורים לא קדם תכנון מהותי; האלימות הפיזית שננקטה כלפי גופו של המתלון, לא היתה ברף חומרה גבוה מבחינת עוצמתה (סטירה בפנים שלא נטען כי גרמה לחבלה); והפגיעה ברכב היתה אף היא ברף חומרה תחתון, מבחינה זו שלא נטען כי נגרם נזק לרכב. יחד עם זאת, אם נשקיף על האירוע כמכלול, יתגלה מיד כיעורו וחומרתו הרבה. המתלון שהלך לתומו ברחוב, מצא עצמו באורח פתאומי קורבן לפרץ אלימות בריונית מצד הנאשם, בלא סיבה נראית לעין לכך. הנאשם לא רק בעט ללא סיבה ברכבו של המתלון, אלא גם סטר בפניו, הפיל את משקפיו, דרך עליהם וניפץ אותם. במעשים אלה יש כדי לפגוע פגיעה משמעותית בתחושת הביטחון האישי של הפרט ובשלמות נפשו, ואף לחתור תחת קיומם של חיים משותפים בצוותא בחברה מתוקנת.

אשר לאירוע נשוא האישום השלישי לכתב-האישום המתוקן - במסגרת אישום זה הורשע הנאשם לפי הודאתו

בעבירה של חבלה במזיד ברכב. **הערך המוגן המונח בבסיס עבירה זו** עניינו, כאמור, בהגנה על הקניין והרכוש הפרטי. בחינת **נסיבות ביצוע העבירה** באישום זה מלמדת כי כחמש דקות בלבד לאחר האירוע נשוא האישום השני, הגיע הנאשם לכביש סמוך, נעמד באמצע הכביש וחסם את מסלול נסיעתו של אוטובוס 'אגד' שהגיע למקום, עד שנהג האוטובוס נאלץ לבלום את נסיעתו לגמרי. בשלב זה, זרק הנאשם מקל שהיה בידו לעבר האוטובוס, וגרם לניפוח השמשה הקדמית של האוטובוס. בהמשך לכך, התקרב הנאשם לאוטובוס והלם בו באמצעות המקל. מעשיו של הנאשם במקרה הנדון הינם חמורים, שכן לא זו בלבד שהובילו לפגיעה ברכוש חברת 'אגד', אלא היה גלום בהם גם סיכון ממשי לשלומם של משתמשי הדרך. זאת, הן עקב הצורך לבלום את נסיעת האוטובוס, והן עקב ניפוח השמשה הקדמית של האוטובוס באמצעות השלכת מקל בעוד נהג האוטובוס יושב בתוך האוטובוס, באופן שעלול היה להוביל לפגיעה בשלמות גופו של הנהג (ויער כי מעובדות כתב-האישום המתוקן לא ברור האם אותה עת היו באוטובוס נוסעים נוספים, מלבד הנהג). לצד זאת, יש לתת את הדעת לכך כי למעט הנזק שנגרם לשמשת האוטובוס שהתנפצה, אין טענה כי נהג האוטובוס נפצע.

אשר לאירוע נשוא האישום הרביעי לכתב-האישום המתוקן - במסגרת אישום זה הורשע הנאשם לפי הודאתו בעבירות של חבלה במזיד ברכב והכשלת שוטר. **הערכים המוגנים המונחים בבסיס עבירות אלה** עניינם הן בהגנה על הקניין והרכוש (כמבואר לעיל), והן בהגנה על קיומם של סדרי משטר וחברה תקינים, תוך שמירה על תפקודם התקין של העוסקים במלאכת אכיפת החוק. בחינת **נסיבות ביצוע העבירות** באירוע זה, מלמדת כי כחמש דקות לאחר האירוע נשוא האישום השלישי וכעשר דקות לאחר האירוע נשוא האישום השני, בחר הנאשם לחבול ברכב ספציפי בו נתקל ברחוב, לאחר שזיהה כי מדובר ברכב משטרתי. הנאשם נטל לידי אבן וזרק אותה לעבר השמשה הקדמית של הרכב המשטרתי, שהתנפצה. התנהלות זו מלמדת על העדר מורא מפני החוק, ויש בה משום קריאת תיגר על העוסקים במלאכת אכיפתו. אף בריחתו של הנאשם מן השוטרים שהבחינו בו וקראו לו לעצור, הובילה לפגיעה בעקרון שלטון החוק ולהכבדה על העוסקים במלאכת אכיפת החוק. לצד זאת, יש לתת את הדעת לכך שהנאשם חבל ברכב המשטרתי בעודו חונה, כשהוא ריק מנוסעים. לפיכך, מלבד ניפוח שימשת הרכב הקדמית, לא נגרם נזק ממשי נוסף.

הסיבה שהובילה את הנאשם לביצוע העבירות נשוא שלושת האישומים הנ"ל, אינה נלמדת מעובדות כתב-האישום המתוקן. עיון בחוות-הדעת הפסיכיאטרית אליה התייחסתי בפסקה 2 לעיל, מעלה שיתכן שהנאשם היה תחת שימוש בסמים. הסנגור טען כי מעשיו של מרשו נבעו ממצוקה, אולם לא ברורה טיבה המדויק. מדברי הנאשם באולם-הדיונים עלה כי לטענתו הוא הכיר את המתלוננים והם פגעו בו בעבר או שהוא חשש להיפגע מהם ולכן הזיק להם. טענות אלה של הנאשם לא הוכחו לפניי כלל. מכל מקום, אין בהן כדי להצדיק את המעשים. גם אם הנאשם היה מצוי במצוקה כלכלית ואישית כעולה מדבריו לפניי, לא ניתן להסכין עם התנהגות בריונית מהסוג הנדון. למקרא עובדות האישומים השני, השלישי והרביעי לכתב-האישום המתוקן, מתקבלת תמונה לפיה הנאשם היה נתון במעין מסע-הרס: הנאשם שהה מחוץ לביתו, ופגע במי שנקלע לדרכו בתוך פרק-זמן כולל של כעשר דקות. זאת, עד שהנאשם נעצר לבסוף על-ידי כוח שיטור שהגיע למקום.

10. **בחינת הענישה הנוהגת** ביחס לכל אחת מן העבירות בהן הורשע הנאשם במסגרת האישומים השני, השלישי והרביעי, מלמדת כדלקמן: בכל הנוגע לעבירה של חבלה במזיד ברכב - המדובר בעבירה מסוג פשע שבצידה עונש מאסר למשך 5 שנים. בגין עבירה זו, נוהגים בתי המשפט להטיל לא פעם עונשים הכוללים רכיב של מאסר בפועל (ולו לריצוי בדרך של עבודות שירות), כאשר בדרך-כלל נילוה לעבירה זו ביצוע עבירות נוספות (ראו והשוו למשל: עניין נימר

לעיל; ת"פ (רחובות) 47403-12-12 מדינת ישראל נ' מדהלה (14.5.2014); ת"פ (טבריה) 3274/05 מדינת ישראל נ' זדה (6.12.2006).

אשר לעבירות של תקיפה סתם והיזק לרכוש במזיד וכן הכשלת שוטר - מדובר בעבירות מסוג עוון. לגבי כל אחת מן העבירות האמורות, ניתן למצוא בפסיקה מנעד רחב יחסית של עונשים: החל מעונשים שאינם כוללים רכיב של מאסר בפועל, ועד עונשי מאסר בפועל ממש - הכל בשים לב לנסיבות ביצוע המעשים ולנסיבות האישיות של העושה, וכן בשים לב לשאלת קיומן של עבירות נלוות בכל מקרה לגופו.

11. בהתחשב בעקרון המנחה של ההלימה; בשים לב לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים; בהתחשב בחומרת המעשים ונסיבות ביצועם; וכן בהתחשב במדיניות הענישה הנוהגת; אני סבורה כי מתחמי הענישה ההולמת בגין שלושת האישומים הראשונים לכתב-האישום המתוקן הינם כדלקמן:

מתחם העונש ההולם לעבירות נשוא האישום השני לכתב-האישום המתוקן, נע ממאסר בפועל לתקופה קצרה ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם לעבירה נשוא האישום השלישי לכתב-האישום המתוקן, נע גם הוא ממאסר בפועל לתקופה קצרה ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

מתחם העונש ההולם לעבירות נשוא האישום הרביעי לכתב-האישום המתוקן, נע מענישה מוחשית משמעותית ועד 6 חודשי מאסר בפועל.

12. אשר לאירוע נשוא האישום החמישי לכתב-האישום המתוקן - במסגרת אישום זה הורשע הנאשם בעבירה של בריחה ממשמורת חוקית, לפי חלופה המקימה עבירה מסוג עוון (העונש המרבי בגינה הוא שלוש שנות מאסר). **הערכים המוגנים המונחים בבסיס עבירה זו** עניינם בשמירה על עקרון שלטון החוק, לרבות ציות להחלטות ולצווים שיפוטיים; וכן הגנה על הציבור מפני המסוכנות הנשקפת מאלה אשר בית-המשפט הביע דעתו כי עליהם להיות נתונים במשמורת חוקית. בחינת **נסיבות ביצוע העבירה** באישום זה מלמדת כי מספר ימים לאחר מעצרו של הנאשם בגין האירועים נשוא שלושת האישומים הראשונים לכתב-האישום המתוקן, נלקח הנאשם למחלקה הפסיכיאטרית בבית-החולים "הרצוג" לשם עריכת חוות-דעת פסיכיאטרית בעניינו. בשעת הפסקת סיגריה בחצר בית-החולים, דילג הנאשם מעל הגדרות המקיפות את בית-החולים, ונמלט מן המקום. רק כשלושה ימים לאחר מכן, כאשר הנאשם הגיע לבית אמו, הזעיקה האם את המשטרה והנאשם נעצר בשנית. מעובדות כתב-האישום המתוקן עולה לכאורה כי מעשה הבריחה של הנאשם לא לווה בתחום מיוחד. עם זאת, עצם הבריחה ממשמורת חוקית יש בה כדי להעיד על עזות מצח ועל זלזול בשלטון החוק ובצוויו בית-משפט. זאת ועוד; לצורך הבריחה ממשמורת חוקית, נאלץ הנאשם לדלג מעל גדרות המקיפות את בית-החולים, באופן המלמד כי הנאשם נדרש לעבור משוכות לצורך מימוש בריחתו. עיון **בפסיקה הנוהגת** מעלה קושי לאתר מקרים בהם העבירה של בריחה ממשמורת חוקית ניצבה לבדה, ללא עבירות נוספות, כפי שאירע במקרה דנן. במרבית המקרים שניתן למצוא בפסיקה, הוטלו בגין עבירה זו ועבירות נוספות שנלוו לה, עונשי מאסר בפועל לריצוי

מאחורי סורג וברח (ראו והשוו למשל: רע"פ 7270/08 פקיה נ' מדינת ישראל (11.9.2008); ת"פ (חי') 1841/07 מדינת ישראל נ' אבו שקארה (28.10.2008); ת"פ (נצ') 31863-02-10 מדינת ישראל נ' אלמקייס (30.6.2010) וכן ע"פ (נצ') 26215-08-10 אלמקייס נ' מדינת ישראל (2.11.2010)). בהתחשב בכל אלה ובשים לב לעקרון ההלימה, אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם לעבירה נשוא האישום החמישי לכתב-האישום המתוקן, נע ממאסר בפועל לתקופה קצרה ועד 10 חודשי מאסר בפועל.**

קביעת העונש המתאים

13. ההגנה לא עתרה להגשת תסקיר שירות מבחן, נוכח סירובו של הנאשם לכך. בנסיבות העניין, לא ראיתי לסטות מהמתחמים שנקבעו לקולא (משיקולי שיקום) או לחומרה (משיקולי הגנה על שלום הציבור).

14. בהתאם לסעיף 40א לחוק העונשין, לצורך גזירת העונש בגדרי מתחמי הענישה ההולמת, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות:

לקולא, נתתי משקל להודאת הנאשם בעובדות כתב-האישום המתוקן בראשית ההליכים בעניינו, באופן המצביע על נטילת אחריות תוך חסכון במשאבים ציבוריים וייתור הצורך בניהול הוכחות. בנוסף, אני רואה להדגיש כי הנאשם נעדר עבר פלילי. הוא עצור בתיק זה למעלה משלושה חודשים, וזה יהיה מאסרו הראשון בחייו. ניתן להניח כי שהייה מאחורי סורג וברח, אינה חוויה קלה עבור הנאשם. לבסוף, ניתן משקל לנסיבותיו האישיות של הנאשם ולקשיים הכלכליים והאישיים שחווה עליהם עמד בדבריו לפני.

לחובת הנאשם, עומדת חומרת המעשים ונסיבות ביצועם, ועל כך עמדתי לעיל. חומרה זו מצדדת בהשתתפות ענישה משמעותית, אשר יהיה בה כדי להרתיע את היחיד, כמו גם את הרבים, מפני ביצוע עבירות מן הסוג הנדון. על בית-המשפט להעביר מסר ברור לפיו מעשי אלימות בריוניים תוך פגיעה בעובדי-אורח תמימים ואף סיכון משתמשים בדרך, יגררו ענישה של-ממש. כך גם בריחה ממשמורת חוקית עליה הורה בית-המשפט.

15. מטעמים שפורטו בפיסקה 7 לעיל, אגזור על הנאשם עונש כולל בגין ארבעת האירועים. נוכח הטעמים לקולא, אני סבורה כי ראוי להעמיד את עונשו של הנאשם ברף התחתון של המתחמים שנקבעו. יחד עם זאת, בהתחשב בטווחי המתחמים, ובשים לב לשיקולים לחומרה (ובהם הצורך בהרתעת היחיד והרבים), לא ראיתי להיעתר לבקשת הסנגור להסתפק בהטלת עונש מאסר בפועל כמשך ימי מעצרו של הנאשם (למעלה משלושה חודשים). בנסיבותיו של תיק זה, אני סבורה כי יש מקום להטלת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג וברח לתקופה משמעותית. לצד זאת, אגזור על הנאשם עונש מאסר מותנה וכן פיצוי למתלוננים נשוא האישומים השני והשלישי לכתב-האישום המתוקן.

סוף דבר

16. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

עמוד 7

א. 12 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. 3 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 275 לחוק העונשין; לפי סעיף 379 לחוק הנ"ל; או לפי סעיף 452 לחוק הנ"ל.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 257 לחוק העונשין.

ד. 5 חודשי מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין.

ה. פיצוי לכל אחד מהמתלוננים נשוא האישומים השני והשלישי לכתב-האישום המתוקן בסך 1,000 ₪ לכל אחד (2,000 ₪ בסה"כ). הפיצוי ישולם ב- 5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים החל מיום 10.5.2015, ובכל 10 לחודש שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, ג' חשוון תשע"ה, 27 אוקטובר 2014, בנוכחות הצדדים.